

oprávněný po uplynutí vyše uvedené lehoty podat obžalovací spis a nakoľko preca podal obžalobu, nelze ju uznať za zákonitú. Nemení na tomto nič tá okolnosť, že vyšetrojúci sudca a obžalobný senát nezadržali hore citované predpisy, lebo týmto opomenutím byly porušené len rozkazovacie ustanovenia zákona a neoživlo znova pre náhradného súkromného žalobcu právo na podanie obžaloby. Keď tedy súdy nižších stolíc vyniesly rozsudky na základe obžaloby náhradného súkromného žalobcu O. J., učinily to bez zákonitej obžaloby a dopustily sa tým zmätku podľa bodu 11 § 384 tr. p., ktorého podľa posledného odstavca citovaného § treba vždy dbať z povinnosti úradnej. Najvyšší súd preto pokračujúc v smysle § 34-I por. nov. a § 404-I tr. p., z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti podľa bodu 11 § 384 tr. p. zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc a trestné pokračovanie, zavedené proti obžalovanému V. A., zastavil.

Čís. 5102.

S hľadiska § 9 (3) zák. o ochraně cti nezáleží na tom, že soukromý obžalobce odepřel zadostiučinění přijmouti.

(Rozh. ze dne 11. října 1934, Zm I 1088/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 27. října 1933, jímž byl uznán vinným přečinem pomluvy podle § 2 zákona o ochraně cti čís. 108/33 sb. z. a n., jakož i odvolání obžalovaného z neupuštění od uložení trestu.

Z d ů v o d ů:

Odvolání z neupuštění od uložení trestu ve smyslu § 9 odst. 3 zák. čís. 108/33 sb. z. a n. bylo pro nedostatek zákonných předpokladů zamítnouti, ježto obžalovaný při roku dne 17. února 1930 soukromému obžalobci zadostiučinění sice nabízel, ale nedal, při čemž s hľadiska ustanovení § 9 odst. 3 cit. zák. nezáleží na tom, že soukromý obžalobce odepřel zadostiučinění přijmouti; byloť ustanovení, podle něhož soud může upustiti od uložení trestu i tehdy, když obviněný nejpozději před začátkem hlavního přelíčení nabídl uraženému přiměřené zadostiučinění, avšak odpůrce je odepřel přijmouti, sice v § 7 odst. 3 vládní osnovy k zákonu o ochraně cti obsaženo, avšak pak podle zprávy ústavně-právního výboru (tisk. 2268 str. 29) vypuštěno (viz také Hrabánek-Milota, právo tiskové str. 227). Za těchto okolností netřeba se ještě zabývatí otázkou přiměřenosti nabízeného zadostiučinění.

Čís. 5103.

Opravné prostředky, jež obžalovaný podal zároveň s odporem, pozbyly vyhověním odporu účinnosti a platí, jako by nebyly vzneseny.

Není proto zákonného důvodu k opětovnému předložení spisů za účelem rozhodnutí o nich, nedostavil-li se obžalovaný k novému hlavnímu

přelíčení a je-li proto na rozsudek hleděti jako na pravoplatný (čtvrtá věta 3. odst. § 427 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 11. října 1934, Zm I 833/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy krajskému soudu v Mladé Boleslavi s doložením, že není tu zmáteční stížnosti obžalovaného, o níž by mělo být rozhodnuto.

Zrušovací soud rozhodnutím ze dne 19. dubna 1934 č. j. Zm I 173/33-2, vyhověv odporu obžalovaného proti rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 20. prosince 1932, odkázal zmáteční stížnost a odvolání obžalovaného, jakož i odvolání státního zastupitelství proti témuž rozsudku na toto rozhodnutí. K novému hlavnímu přelíčení, ustanovenému na den 15. června 1934 obžalovaný se nedostavil. Usnesením krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 28. června 1934 bylo v důsledku toho prohlášeno, že rozsudek ze dne 20. prosince 1932 zůstává v platnosti (správně arci, že na tento rozsudek je hleděti jako na pravoplatný vzhledem k obžalovanému — § 427 odst. 3 tr. ř.). Opravné prostředky, které podal obžalovaný svého času zároveň s odporem, pozbyly vyhověním odporu účinnosti a platí, jako by nebyly vzneseny, takže není zákonného důvodu k opětovnému předložení spisů za účelem rozhodnutí o nich (srov. Lohsing Komentář II. vyd. str. 672 a 673).

O odvolání státního zastupitelství z výroku o trestu přísluší za tohoto stavu věci rozhodnouti vrchnímu soudu v Praze jako sborovému soudu II. stolice (§ 296 a § 294 odst. 3 tr. ř.), jemuž bude na tím účelem spisy předložiti.

Čís. 5104.

Přestupek podle § 8 alim. zák. byl spáchán tam, kde pachatel měl vykonati činy, jichž opomenutí ze mu dává za vinu (kde pachatel bydlí a svou alimentární povinnost neplní), nikoli tam, kde trestná nečinnost pachatelova svůj objekt zasahuje.

(Rozh. ze dne 11. října 1934, Nd I 390/34.)

Nejvyšší soud rozhodl ve sporu okresních soudů v Chabařovicích a v Šumperku o příslušnost pro trestní věc proti Jindřichu T-ovi pro přestupek podle § 8 zákona ze dne 18. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931, že příslušným jest okresní soud v Chabařovicích.

O d ů v o d n ě n í:

Podle § 51 tr. ř. al. 1 přísluší trestní řízení zpravidla tomu soudu, v jehož okrsku trestný čin byl spáchán, a to i, nastal-li výsledek náležející ke skutkové podstatě na místě jiném. Toto pravidlo platí zejména pro delikty omisivní, jimž jest i onen přestupek, u něhož trestná činnost je splněna tím, že pachatel úmyslně nebo z hrubé nedbalosti neplní povinnost vyživovati nebo zaopatřiti jiného. Podle své povahy je tedy